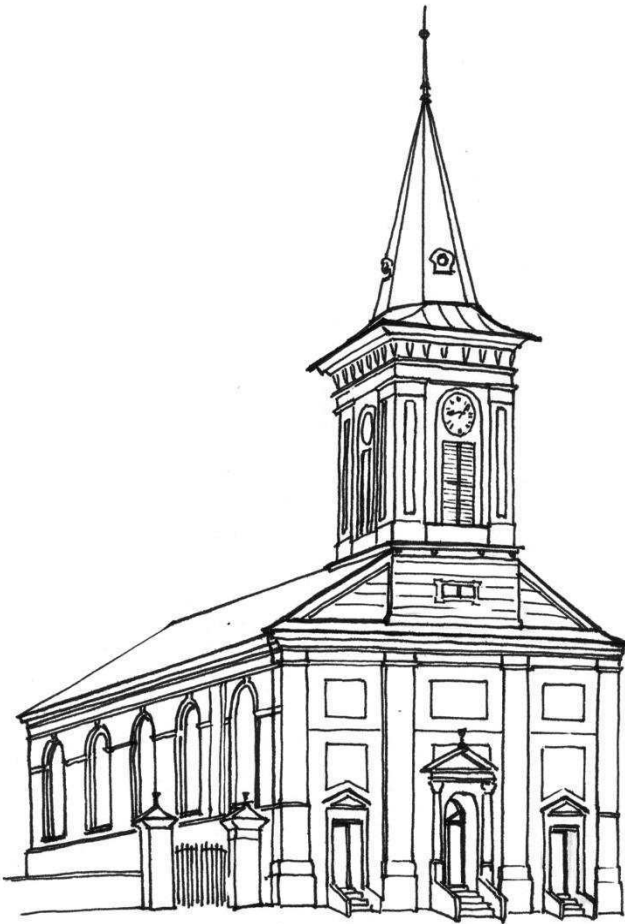

5/2013

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK
SETKÁVÁNÍ

ÚVODNÍK

Letošní Velikonoce měly tak trochu vánoční charakter, alespoň co se počasí týče. Všichni, kteří s netrpělivým očekáváním vyhlíželi jaro, byli zklamaní. Přemýšlel jsem, jaké to musí být v severských zemích, kde má zima každý rok delší vládu než v našich končinách. Stejně tak jsem přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby letos jaro vůbec nepřišlo. Asi by to bylo k nevydržení. Představuji si, že takto začínala doba ledová. Léto, sluníčko a teplo najednou nebylo.

Ve chvílích „rozmarů počasí“ si člověk může uvědomit, jak moc je závislý na přírodě, jak velký vliv na naše životy má životní prostředí, ve kterém žijeme. Nám, „městským“ lidem, odtrženým od hospodaření na vlastní půdě, se to možná někdy nezdá. Potraviny kupujeme v obchodě a peníze na tyto nákupy vyděláváme prací, která má většinou se zemědělstvím společného pramálo. Žijeme ponořeni v civilizaci, a to, jak jsme propojeni a závislí na přírodě, si neuvědomujeme. Dobře to může ilustrovat historka z mých studentských let. Tehdy se nás v Lipsku na jedné studentské večeři manželčina kolegyně, která celý život bydlela v Paříži, zeptala, jestli víme, že brambory rostou v zemi. Hleděli jsme na ni trochu vyjeveně. Na první pohled je to historka k pousmání (byla to blondýnka), na ten druhý k zamyšlení.

V knize Genesis, ve zprávě o stvoření světa, je člověk ustanoven, aby panoval nade vším živým. Tento text byl v historii často zneužíván k potvrzování vlády člověka nad světem. Teprve několik posledních desetiletí vykladači zdůrazňují, že tuto zprávu nemáme chápat jako povolání k absolutistickému vládnutí a ovládnání, ale jako povolání k spravedlivému a moudrému spravování Bohem stvořeného světa.

Nejsem příznivcem militantních ekologů s jejich radikálními požadavky. Obávám se, že jejich postupy a přístupy k ochraně životního prostředí jsou často na škodu, protože naše společnost pak může být snadno s celou problematikou ochrany životního prostředí rychle hotova s tím, že tito lidé jsou naivní blázni.

Jako křesťané bychom si však měli být vědomi apelu na to, abychom Bohem stvořenou planetu Zemi dobře spravovali. Je naší povinností všechny rozumné a odpovědné kroky směřující k ochraně životního prostředí podporovat, promýšlet a zasazovat se o ně. Témat je myslím dost: třídění a recyklace odpadu, energetická úspornost a obnovitelné zdroje, cenově dostupná a kvalitní veřejná doprava, budování cyklostezek, podpora lokálních zemědělců a jejich výrobků atd.

Když jsem začal svého syna vodit do lesní mateřské školky, uvědomil jsem si, jak důležité je pozitivní vztah k přírodě budovat a dětem jej vštěpovat. Jako rodiče či prarodiče „městských dětí“ bychom měli pamatovat na to, že pro naše děti je přístup do přírody velmi důležitý k tomu, aby si k ní vytvořily vztah, aby ji poznaly. Budou-li si myslet, že brambory a mléko se vyrábí v továrně, těžko budou schopni vnímat souvislosti. Bez dobrého vztahu k přírodě se jejími dobrými správci stanou pouze stěží.

Milí čtenáři, doufám, že až budete číst tyto řádky, bude již jaro v plném rozpuku a vy si budete moci užívat veškeré krásy Božího stvoření. Stejně tak doufám, že Vás tato skutečnost povzbudí k tomu, abychom všichni dostáli výzvě dobře jej spravovat.

Jan Soběslavský ml.

BYLO

Varhanní nešpor v Blahoslavově domě

V neděli 7. dubna se konal poslední z nešporů v Blahoslavově domě. Svým programem k němu přispěli Martina Jílková, Michaela Kubelová a Ondřej Maňák. Známe je jako varhaníky, kteří se ujímají služby doprovázení zpěvu při bohoslužbách v našich sborech, tentokrát jsme měli příležitost ocenit jejich hru jinak: slyšeli jsme v jejich podání především varhanní hudbu barokní, ale zazněly také svěží skladby soudobých německých skladatelů a Petra Ebena. Nešporní kázání mělo za základ 14. kapitolu Knihy soudců, druhé dějství z příběhů o Samsonovi. A někteří účastníci pak ještě stihli i nešpor v Červeném kostele.

M. Horák

Harry Potter v Židenicích

Dne 15. března 2013 se konal v židenickém sboru sborový večer, jehož hostem byla farářka Alexandra Hauserová. Její přednáška s diskusí měla téma Harry Potter, resp. pohled na fenomén Harryho Pottera s jeho světem „čar a kouzel“ z perspektivy křesťanství.

Alexandra Hauserová dokázala svým zaujetím vtáhnout do tématu i tu přítomnou část osazenstva, která zmíněnou heptalogii nečetla anebo se s ní setkala spíše okrajově. Následná diskuse nezůstala jen u již poněkud otřepaných sporných bodů, co si máme počít s Harryho čarami a kouzly (kterých jsou mimochodem plné i tradiční české pohádky), ale soustředila se na samotné poselství příběhu, jeho fantazii, promyšlenost a morální apel, který považuje i autor tohoto příspěvku za stěžejní a z pohledu víry i v souladu s křesťanským vyznáním.

Josef Suchý

Velikonoční festival duchovní hudby

Již dvacátý druhý ročník brněnského festivalu byl tentokrát zahájen v Červeném kostele v neděli 24. dubna večer. Cílem letošního dramaturgického plánu bylo připomenout vztah Starého a Nového zákona a ústřední roli žalmů v židovské a křesťanské bohoslužbě.

Po úvodním slovu ředitelky Filharmonie Brno dr. Marie Kučerové přivítal návštěvníky v zaplněném kostele místní farář. Přečetl 29. žalm v ekumenickém překladu a několika slovy přiblížil jeho zvěst do dnešních časů. Pak zazněla

slova tohoto žalmu v hudebním zpracování brněnského rodáka Pavla Haase a v kralickém překladu. Skladba vznikla v třicátých letech po autorově návštěvě Kolína nad Rýnem, kde ho inspiroval mohutný zvuk zvonů místní katedrály. I v této skladbě se nejprve ozvou zvony, pak trubky, lesní rohy a varhany, a teprve poté sbor, který opakuje jako refrén první verš žalmu: Vzdejte Hospodinu čest a slávu. Po něm zazní výrazné barytonové sólo, které zní jako zpěv velekněze a připomíná Hospodinův hlas, který se jako naděje a jistota nese nad všemi zmatky a úzkostmi našeho světa. Dílo jakoby předjímalo válečné hrůzy, které se vzápětí převalily Evropou a v nichž skončil svůj život také mladý autor, který zemřel roku 1944 v Osvětimi. Provedení díla byla přítomna autorova dcera.

Druhým dílem byla kantáta Benjaminů Brittena Chvála milosrdenství, která byla složena ke stému výročí založení Červeného kříže v roce 1963. Spolu s libretistou Patrickem Wilkinsonem se Britten rozhodl zhudebnit podobenství o milosrdném Samaritánu a hledat v něm odpověď na otázku, kdo je můj bližní. Na počátku zazní Ježíšovo blahoslavenství milosrdných, k němuž se připojí jak hlas antické filosofie: Člověk se podobá bohu, v okamžiku milosrdenství i Starého zákona: Miluj bližního svého jako sám sebe. Na otázku Kdo je můj bližní dává odpověď Ježíšovo podobenství o milosrdném Samaritánu, které je zpracováno jako hudebně-dramatický příběh. Na samém závěru pak zazní hlas zbitého, ale uzdraveného poutníka: „Vracím se k životu. Již mi svítla naděje. Nejlepší cizince. Kdo jsi? Jak se ti odvděčím za své zachránění? Samaritán mu odpovídá: Neptej se, kdo jsem a odkud přicházím. V klidu spi a zapomeň na svá zranění. Mohutný sbor mu odpovídá: Kéž by se takový člověk, který zachránil zraněného a k neznámému se choval jako bližní, nalézal po celém světě. Nemoci se šíří, válka zuří, hlad vládne široko daleko. Ale když smrtelníci takto jeden druhému pomáhají, milosrdenství prýstíc z bolesti je spojuje.

Jako třetí dílo zazněla kantáta A život ji přemůže, poslední dílo švýcarského skladatele Franka Martina z roku 1974, které složil rok před svou smrtí. Text vychází z básní katolického teologa Maurice Zendela Stesky nemocného. V její prostřední části Martin zhudebnil Lutherovu velikonoční píseň, která zazněla v sólovém zpěvu bez jakéhokoli doprovodu jako čirá zvěst evangelia: Byl to úchvatný boj, když Život a Smrt zápolily. Duchem ji život odvanul, smrt vrátila se pod zem. Písma předpověděla, jak jedna smrt pozřela druhou. Změnila se v loutku a stala se předmětem posměchu.

Závěrečný zpěv sboru a altového sóla vyjadřuje společnou naději, která nás nese tímto životem: Život je plný smyslu, tak plný smyslu a krásy, že se naučíte vidět zemi jako něco, co zakrývá vaše nebe. Nebe nemůže sestoupit až k nám, leda by tam naše srdce chtělo již dnes najít svůj domov.

Festival tvořilo šest hlavních koncertů, které se konaly v několika brněnských kostelech, a patřil k němu i doprovodný program. Podařilo se mi v nabitém velikonočním období navštívit ještě Matoušovy pašije v provedení utrechtského studentského sboru v kostele u Michala a Händlovo oratorium Izrael v Egyptě v kostele u Milosrdných bratří. Pozoruhodný byl také pátý koncert, při němž bylo provedeno nové hudební dílo, složené na objednávku festivalu. V zaplněném Červeném kostele byla provedena premiéra prostorové

kompozice Ondřeje Štochla ... vlídnost ... světlo duše ... a Žalmy pro čtyři ženské hlasy a komorní soubor od Steva Reicha (jednalo se o žalmy 19, 34, 18 a 150).

Závěrečný koncert tvořila díla Felixe Mendelssohna Bartholdyho v katedrále na Petrově. Ve stejnou dobu se však konaly naše hudební nešpory, takže jsem jej nemohl navštívit. Organizátorům a dramaturgům festivalu patří dík za pečlivou a promyšlenou přípravu festivalu, který dělá Brnu čest a dobré jméno.

Jiří Gruber

Co může zažít varhaník...

Na Velký pátek, tedy 27. března 2013, jsem měla varhanickou službu v Červeném kostele. Ovšem nebyla to služba ledajaká. Po zimní pauze, kdy přenechávám hraní mladším a otužilejším varhaníkům, jsem trochu nedočkavě a s určitou trémou přišla do kostela hodně zavčasu. Chtěla jsem mít vše včas a v klidu nachystáno. A jak to bylo dobře!

Problém číslo 1: varhany nešly narejstříkovat tak, jak jsem byla zvyklá. „Varhany hrály samy“ – rozuměj nešlo použít rejstřík flétna trubicová, který je zapadlý a po zapnutí sám vydává hvízdavý tón. Co teď? Vždyť výsledná barva zvuku bude velmi omezená, protože na I. manuálu ještě chybí salicionál, tedy už dva rejstříky nelze použít. A to mám ještě obavy, aby v pedálu nezačal stávkovat oktávbas, ten sice nehvízdá, ale zato bručí.

Problém číslo 2: při nalistování první písně v chorálníku jsem zjistila, že právě tato je vytržená a nemám vlastně z čeho hrát. Polije mě pot. Prosím manžela o pomoc, ten střelhubitě vyrazí na faru pro druhý chorálník. A že to není zrovna blízko. Ale představa, že z kůru oznámím shromáždění, že nemám noty, to bylo pro mě děsivé.

Bohoslužby probíhají dále ve sváteční atmosféře – zpívá Cantate Domino, Jirka má velmi zajímavé velkopáteční kázání o šesti scénách - obrazech, které se mi, díky mé dvojnásobné návštěvě Jeruzaléma, před očima odvíjí jako film. Hraju Händela, Scarlattiho, Schütze a shromáždění spěje k závěru.

Problém číslo 3: zpíváme poslední píseň, která je mimochodem mojí oblíbenou (číslo 322): Ó Beránku nevinný, jenž za nás na kříži umřel, náš rukojmě jediný, trpělivost velikou s měl. Na sebe s hříšných mzdu vzal, by žádný z nás nezoufal. Smiluj..... Konec!!! V tomto vydání kancionálu tato píseň nekončí, chybí celý poslední řádek notové osnovy. Slovy vyjádřeno:se nad námi, ó Jezu, ó Jezu. (Vydání z roku 1981) Horror. Upřímně musím říci, že jak jsem sloku dohrála, vůbec nevím. Že by to bylo tak dokonalou domácí přípravou, že ruce i nohy hrály automaticky dál? Anebo zázrak shůry – jsme přeci v kostele? A to má píseň sloky dvě, tudíž jsem zažila tuto hrůzu ještě jedenkrát.

Musím se přiznat, že večer jsem ještě dlouho nemohla usnout.

Lydie Pospíšilová

S farářem J. Veselým při jeho 99. narozeninách

9. března se dožil devadesáti devíti let Josef Veselý. Josef Veselý byl duchovním Českobratrské církve evangelické v Brně a Jilemnici a seniorem libereckého seniorátu. V roce 1970 získal teologický doktorát na základě disertační práce *Víra a skutky u prvních Bratří*. Kromě překladů, článků v církevním tisku (zejména *Kostnické jiskry*) a drobných prací, z nichž některé vyšly v knížce *Věřit a rozumět* (Eman 2010), je také například spoluautorem studie *Perspektiva víry. Úvod do eschatologie* (Kalich 1992).

Myslíte na smrt? Máte z ní strach?

Ne, a pak je všechno jinak. V seznamu mých mocností nemá smrt první místo. Nemyslím na ni, a kdybys mne nevyrušil z mého poklidného žití, které plyne den za dnem, vyjma neděle, kdy s našimi vycházím, abych zažil něco z Boží přítomnosti, ani bych na ni nepomyslel. Život je díky Bohu jeden celek. Nemám ze smrti strach, protože jako služebnice Boží je pověřena nám oznámit: Dámy a pánové, zavírá se, pro dnešek... Nepokládám se za hrdinu takové víry, která vidí všechno takto odmocněně, spíše je v tom vděk Ježíši Kristu, který nám takovou opovážlivost dovolil.

Co bude potom a zda vůbec něco?

Bude toho mnoho. Bůh. Počítám s Bohem, o němž jsem až dosud vyznával, že se všechno děje podle jeho vůle a že je všude. Život, který zde na zemi kypí v nesčíslných variantách před našima očima, se musí objevit i tam – jako na zemi, tak i v nebi. Jinak by křesťanské zvěstování a dobré naučení z úst Ježíše Krista samého prozradilo na sebe, že jsme se účastnili prázdné, nesmyslné a lživé komedie. Evangelíka víc než co jiného bude zajímat, jakou podobu tam budou mít bohoslužby, a my tam budeme v novém těle s vámi připraveni zpívat Pánu chvály, a s ušima, která slyší bez sluchátek. Ti, kdo si myslí, že nebude nic, nemají pro to žádný důkaz, zatímco my jich máme bezpočet. Ti, kdo jsou bez víry a naděje, mlčí, my mluvíme.

Co se stalo o Velikonocích?

Neviděli jsme to, ale slyšeli jsme o tom dříve, než se to stalo, a to důležitější jsme slyšeli potom. Neděláme tento rozhovor, jako by Boha nebylo. Naopak, chceme přidat k té události své svědectví závislé na tom, co nám proroci o tom pověděli, že Bůh je všemohoucí Stvořitel a svému Synu Ježíši Kristu dal panství nad vším, abychom v něho věřili jako v Pána, který šel před námi až na smrt, ale zvítězil nad ní, abychom se nebáli jít tou cestou. Jisté je, že Ježíš podstoupil smrt, potvrdili to očividní svědkové. Po několika dnech se s ním – možná i titíž svědci – setkali v jeho novém těle. Můžeme jen usuzovat, jak Boží všemohoucnost vyvedla mrtvé tělo ze smrti a dala mu nové tělo až do doby, kdy v novém těle slávy vstoupil do nebe. Pro nás je to viditelné svědectví, že vláda smrti byla zrušena v případě Ježíše. Jeho věřící dostali smysl a přímo výsledek těch událostí za své dědictví, které jim bylo sdělováno v každém křesťanském kázání.

Jaké má být dobré velikonoční kázání?

Dobré kázání bude předkládat posluchačům svědectví těch, kdo Ježíše viděli na kříži, a pak i těch, kdo ho viděli a mluvili s ním po jeho vzkříšení. Je to svědectví celé církve, těch tehdejších i těch, kdo na celém světě uvěřili a svědčí o Ježíši jako svém Pánu. Pochopili, že za ně zemřel, zaplatil dluh a vstoupil do slávy, odkud zase přijde. Zmrtvýchvstalý neobrací naši mysl k tajemství vzkříšení, ale k úkolům, které vyžaduje Boží království na zemi – k spravedlnosti. Nový zákon se nezabývá tím, jak by ses zbavil svého hříchu, ale co máš dělat zde a teď. Boží království má přednost i před mým pláčem nad sebou i nad světem. V církvi vymizelo vědomí VÁŽNOSTI nad tím, co je a co tu dělá.

Jaké to je být velmi starý?

Stáří je naše slovo, jímž parcelujeme, co patří dohromady až do poslední chvíle. Žalm odhadne, že lidský věk dosáhne několika desítek let. Dnešní prognostici jej zvednou o pár let, ale nikdy to nebude příliš či velmi.

Nicméně jaké to je, když je člověk starý?

Některé nepříznivé životní okolnosti, jako jsou nemoci (infarkt), přinášejí se vši samozřejmostí zpomalení chůze. Instinktivně se vyhýbám schodům a všem nerovnostem půdy. Vzdálených krajů dosáhnu jen z povídání svých dětí, které se vrátily z dovolené. Někdy je mi líto, ale jen maličko, že musím mít a vzít všechno od druhých, totiž od svých dětí, které to dělají, jako by nemohly jinak. Jak je dobré mít dobré děti, i ty později příšlé.

Někteří kazatelé neradi přenechávají výkon svého řemesla jiným. Máte připravené písně a biblická čtení na svůj pohřeb?

Na svůj pohřeb nemám připravené ani písně, ani text a nemám nejmenší chuť to udělat. Rád přenechám výkon toho všeho při pohřbu jiným, leč by si to moje děti přály jinak. Nemluvili jsme však o tom, asi proto, že se mně i jim to zdálo příliš vzdálené. Nechceme to uspíšit, ani nemůžeme.

Lepší otázka. O čem se má kázat na pohřbech? O tom, co bude, když to nevíme? Ježíš nám zanechal pár obrazů, hádanek a apoštol Pavel se ve svých vyznáních také hodně posunoval...

Tím, že nám Ježíš o tom, co bude potom, zanechal pár obrazů a hádanek a apoštol Pavel o tom mluvil tak a podruhé jinak, je i nám, kteří stejně jako Pavel zemřeme, dána značná volnost, kteréž jsem využil při rozvažování nad otázkou, co bude potom. Vycházím ze základního poznání, v němž mě utvrdili moji učitelé, zvláště J. B. Souček, který začíná své dílo o Kristu lapidární větou, že kdyby nebylo Ježíšova vzkříšení, zavládla by pro všechny zúčastněné smutná nehybnost a temnota, místo ní se však stalo něco neočekávaného a nepřipraveného. Ježíš vstal z mrtvých a ukázal se svým učedníkům, kteří vstali, jako by bylo ráno, aby tu novinu sdělili všem, kdo chtějí slyšet: Vláda smrti je ukončena nade všemi, kteří do ní upadnou po Kristu. S křesťanskou vírou vstoupila do světa naděje, kterou označili ti, kteří nevěří v Krista Ježíše, za nesmyslnou. Tento nesmysl se ukázal plný smyslu a síly, Bůh pozval k němu mnohé a shromáždil je v jedno společenství – církev. Na druhé straně vystupovala proti té naději úcta k smrti. Rádi jsme ze sebe setřásli zbytky

egyptské úcty a oslavy smrti a mrtvých. A naše úcta k životu se projevila jako kulturní a civilizační síla.

Vašemu pravnukevi Josefovi teď bylo deset let, chodí ke mně do „náboženství“. Jak byste mu vysvětlil, předal, proč jste křesťansky věřícím člověkem, co vám to dává a proč byste byl rád, kdyby i on žil život „s Kristem“?

Učil bych ho, aby se rozhlížel kolem a poznal, jak se ta naše víra projevuje u jeho sousedů a známých. Vtlokání Pána Ježíše do prázdné duše a rozumu by nebylo ku prospěchu, naopak stalo by se překážkou pozdějšímu svobodnému myšlení i rozhodování. Dávám mu příklad v jeho rodičích a v jeho faráři, který by přece o Pánu Ježíši nekázal, kdyby to neměl za pravdu. Křesťanská víra je dobrá a rozumná. Případně pro kontrast mu ukážu, že někteří lidé bez víry v Pána Ježíše zbloudili z dobré cesty a zvolili si tu, která vede do otroctví (alkoholu nebo peněz například). Kristus Pán zve každého, ale nikoho nenutí a chce být s tebou vždycky. Je to dobrý učitel a přítel, lepší než kdokoliv jiný. Drž se ho a nauč se o něm všechno možné. Nezamlčím mu, že Ježíš měl a má nejen přátele, ale ještě víc nepřátele. Ti se snažili zahubit ho, ještě když byl dítětem, a nakonec se jim to pomocí Jidášovy zrady podařilo. Předvedli ho před soud a nespravedlivě odsoudili k smrti. Ale smutek učedníků se proměnil v radost. Ježíš vstal z mrtvých. Kdo má takovou moc? Jediný.

ptal se Ondřej Macek

Přetištěno z velikonočního listu sboru ČCE v Nosislavi

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

„Nebojte se tedy, neboť nic není zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno.“

Mt 10, 26-33

Co to pro člověka znamená? Jistou míru úlevy a zadostiučinění, že to, co se děje na zemi, ať už jsou to křivdy se svědky nebo beze svědků, bude jednou odhaleno. Zároveň však i to, jak každý člověk smýšlí, co ho vede k určitému jednání. Může to být i to, zda a jak svědčí o Pánu Bohu ostatním, o tom hovoří verš „Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co slyšíte v soukromí, hlásejte se střech.“

Křesťané byli a stále jsou v různých částech světa utlačováni kvůli hlásání Evangelia. Přesto a nebo právě proto se naše zvěst o Evangeliiu má hlásat na světle a se střech, nemá být utajena jen pro nás. Jako poslové dobré zprávy si ji nemáme nechat pro sebe, ale máme se snažit ji předat nevěřícím. Nemáme být sobečtí, ale hledat a nalézat vhodnou příležitost i k oslovení ostatních. Vždyť kolik je nevěřících! Kolik příležitostí pro křesťana, kolik lidí Evangelium nikdy neslyšelo, nebo slyšelo a neuvěřilo, a třeba právě teď je k tomu příležitost, jak nás vybízí Matouš.

Je třeba, zvláště v dnešní době, kdy se rozevírá sociální a materiální propast mezi chudými a bohatými, kdy se svět nachází nejen v ekonomické krizi, ale též v krizi duchovní, když hledá společenské hodnoty, o které se opírá Bible, právě teď, když celý svět hledá - je třeba pomoci s nalézáním.

Právě proto je třeba hlásat, že Pán Bůh je jediný a dobrý, že zlo, které se děje na zemi, nezpůsobuje, nýbrž pouze dopouští. Je třeba odbourávat předsudky nevěřících, např. že Desatero neomezuje člověka, tak jak mnozí smýšlí, ale že je zde pro ochranu života člověka.

“Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců.”

I vrabec, který má pro nás tak malou cenu, naopak má cenu pro Pána Boha, který ví o každém jeho pádu, ale i vzlétnutí. Je-li tedy předmětem Boží péče vrabec, tak maličký a bezvýznamný pro nás lidi, tím spíše ví Pán Bůh o našich vzestupech a pádech, dobrých činech i omylech. Pán Bůh se zajímá o každé své stvoření, o maličké vrabce i o nás, ve kterých se má zrcadlit boží láska a milosrdenství.

Člověka až zamrazí, když si přečte verš “U vás pak jsou spočteny všechny vlasy na hlavě.” Ta bázeň z toho, že před Pánem Bohem nelze nic skrýt, a zároveň ta skutečnost, že nic není skryto. Může z tohoto verše vyplynout i naděje, že se neztratíme v nicotě, že Pán Bůh o nás ví, ví o každém maličkém jednotlivci, o každém jeho kroku, o tom, co se děje v našich životech. Pán Bůh ví o všem a nic z toho se neztratí.

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.

Kdo se hlásí jako učedník k Evangelium nejen svým způsobem života, jednáním, srdcem, ale i činy, k tomu se přihlásí Pán Ježíš před svým Otcem. Záleží tedy i na nás samotných, zda chceme slyšet o Evangelium, naslouchat mu, a když uslyšíme, zda chceme porozumět a tuto dobrou zprávu jako nositelé světla šířit dál.

Vždyť ti, co psali Evangelia, ať už je spojoval společný zdroj, nebo mezi nimi byly rozdíly, byli vedeni Duchem svatým neboli boží rukou. Neboť ten, kdo nás spojuje a vede, je Pán Bůh.

Pobožnost Olgy Smetanové ze Znojma zazněla při vzdělávání laiků

STAROZÁKONNÍ APOKRYFY

Kniha Moudrosti

Tento název je převzat z Vulgáty. V LXX se původně kniha nazývá Moudrost Šalomounova, podobně jako kanonické knihy Přísloví a Kazatel jsou připisovány také Šalomounovi (Př 1,1 a Kaz 12,1). Jeho autoritou se pisatel zaštiťuje, aby jeho slova měla větší váhu. Autorství nebylo před více než 2000 lety

považováno za důležité, podstatnější byl obsah. Pisatel chtěl napsaným slovem zabránit rozkladu židovské diaspory v Egyptě.

Také církve dnes, včetně římských katolíků, žijí v diaspoře a náznacích rozkladu. Značný úbytek členů a pud sebezáchovy probouzí zápas o majetek, a tím nepřízeň lidí. Jak jít dál?

Skutečného autora spisu, který lpěl na dodržování židovského Zákona, neznáme. Byl to patrně hellenizovaný egyptský žid žijící přímo v Alexandrii. Je docela možné, že vycházel z hebrejské předlohy. Někteří badatelé poukazují na příbuznost této apokryfní knihy s Pavlovými epistolami. Doba sepsání je 1. století př. Kr. Hieronymus (347-420) knihu sám z řečtiny do latiny nepřekládal, ale vyšel ze staršího překladu z Itálie z konce 2. století po Kr.

Než se letmo dotknu některých výrazných, až do dneška platných rčení a podobností, řekneme si, že text lze rozdělit do tří částí:

1.-5. kapitola, kde se jedná o Boží rozhodnutí o údělu zbožných a svévolníků.

6.-9. kapitola je chvalozpěvem na moudrost, kterou mají hledat především panovníci a vysoce postavení lidé, a oddíl je zakončen modlitbou o dar moudrosti.

10.-19. kapitola obsahuje úvahy od Adama, vyvedení lidu z Egypta do zaslíbené země. Poukazují na přednost moudrosti a staví se proti modloslužbě.

Uvádím jen několik myšlenek z pokladu celé Knihy Moudrosti. Nejprve: *„Smýšlejte o Hospodinu v dobrotě a hledejte ho upřímným srdcem. (1,1) Moudrost nevejde do zlovolné duše. (1,4) I naše jméno bude časem zapomenuto, neboť náš čas je pomíjitelný stín. (2,4.5) Jaké je smýšlení svévolníků: Nuže tedy, užijme zde dobrých věcí (2,6) Deptejme chudého, nemějme ohled na šediny starce... co je slabé, ukazuje se být bez užitku. (2,10.11) To je cesta až k vynucované eutanázii. Druhou část 2. kap. s nadpisem *Úklady proti spravedlivému* už od počátku vztahuje církev na Krista. *„Jestliže spravedlivý je Božím synem, odsudíme ho k potupné smrti, zda dojde zastání, jak říká. (2,18.20) Dále ve 3. kap. *Kdo pohrdá moudrostí a kázní, je ubožák (3,11) Stáří nezáleží v dlouhém věku ani se neměří počtem let ... život bez poskvrny je ten pravý dlouhý věk (4,8.9) Na další ukázce už jsou vidět hellenistické vlivy, např. židovství je cizí nesmrtelná duše: „Protože se líbil Bohu, Bůh jej miloval... byl přenesen... Jeho duše byla milá Hospodinu...“ (4,10,14) Pomíjející tělo zatěžuje duši.“ (9,15) Důsledky života svévolníků: „Čím nám prospěla domýšlivost? A k čemu je nám, že jsme se chvástali bohatstvím? (5,8) Zločinnost vyvrátí trůny vládců (5,27)... mocní budou trvale pohnáni k odpovědnosti.“(6,6)...***

Moudrost a Duch: *„V čem spočívá větší bohatství než v moudrosti? (8,5) Moudrosti se nezmocním jinak, než dá-li mi ji Bůh (8,27) Z výšin mu neposlal svého svatého Ducha? Jen tak se lidé na zemi dostali na správnou cestu.“(9,17.18)*

V 10. a 14. kap. se objevuje možný alegorický výklad Noemovy archy vztážený na Kristův kříž. *„Zem znovu zachránila moudrost, do bezpečí přepravila spravedlivého na prostém dřevě. (10,4) Požehnané dřevo, které je nástrojem spravedlnosti (14,7) Egyptané „při smrti prvorozených uznali, že ten*

lid je Božím synem."(18,13). V závěru knihy se autor silně ozývá proti modlářství, zvláště diasporní židé přejímali pohanské náboženství. "Všude se mísí krveprolití a vraždy, krádež a podvod, zkáza, nevěra, vzpoura, křivopřísežnictví, osočování čestných, nevděk za dobrodiní, pohlavní zvrácenost, rušení manželství, smilstvo a cizoložství. A tak služba modlám je počátkem, příčinou i koncem všeho zla." (14,25-27) „Ukázalo se jim ohniště samo od sebe hořící, šířící strach" (17,6) „Ve všem tom, Hospodine, jsi (přece jen) oslavil svůj lid, nepohrdl jsi jím, byls při něm vždycky a všude"(19,22).

Jiří Novák

SLAVNÁ VÝROČÍ

Slovanská misie a česká reformace

Před dvěma lety jsem byl pozván na Velehrad, abych tam jako předseda synodu zastupoval Českobratrskou církev evangelickou. Oslavy to byly velkolepé, ale bylo znát, že ty hlavní se teprve chystají. 1150 let není sice číslovka zrovna okrouhlá, ale každá generace musí využít možností, které má. Uvědomil jsem si přitom, jak vzácná to bude příležitost, aby se k těmto oslavám spojily všechny křesťanské církve. Cyril a Metoděj nejsou jen římskokatoličtí svatí. Podobnou úctu k nim chovají i pravoslavní. Hlásí se k nim však i evangelíci. Před 1150 lety byla západní církev ještě nerozdělená. Dokonce i západní a východní církve, i když se již v mnohém ubíraly vlastními cestami, měly své odloučení teprve před sebou.

Protestantské církve, které historicky patří do skupiny západních církví, nachází v tradici nerozdělené církve mnoho podnětů a impulsů ke svému dalšímu vývoji. Reformátoři navazovali na církevní učitele prvních staletí. Tím spíš si jako evangelíci vážíme a duchovně navazujeme na muže, kteří přinesli do naší země křesťanskou víru ne sice jako první, ale s pozoruhodnou citlivostí a porozuměním pro místní slovanskou kulturu.

Zatím vše nasvědčuje tomu, že každá církev si bude moravské apoštoly při tomto výročí připomínat po svém, na jiném místě a v jiné dny. To je velká škoda. Byla to vzácná příležitost uvědomit si, že přes všechny současné odlišnosti naše křesťanské a kulturní kořeny vycházejí z téže tradice. Ta nekončí Novým zákonem, ale spojuje nás ještě o tisíc let později. Evangelické církve navazují na cyrilometodějskou misii stejně plynule a organicky jako současný římský katolicismus. Cyril a Metoděj jsou i naši svatí, i když význam toho slova

zůstal v protestantismu stejný jako v novozákonní literatuře. Svaté znamená patřící Bohu a svatými jsou nazýváni všichni, kteří světili svůj život a budoucnost do rukou Ježíše Krista.

Tím nechci zastírat, že již cyrilometodějská misie přinášela do naší země prvky zbožnosti, kterých se reformace později vzdala a které odmítla. Soluňští bratři k nám přinesli ostatky svatého Klimenta, jemuž bylo zasvěceno mnoho prvních kostelů na našem území. Stejně tak k nám přinášeli úctu ke svatým obrazům, i když ve východní církvi právě dozníval vleklý zápas o způsob jejich uctívání. Křesťanská církev devátého století na východě však měla k apoštolské církvi, kterou si reformace později vzala jako svůj vzor, v některých ohledech blíže než středověká západní církev s pokleslou odpustkovou praxí, vysluhováním pod jednou a papežským schismatem. Je známo, že právě na východě hledala Jednota Bratrská ideální církev, i když marně.

Položme si však otázku, zda můžeme v misii soluňských bratří najít důrazy nebo alespoň náznaky, na které reformace později navázala a které nebyly v takové míře zastoupeny ve způsobu křesťanské víry, která se k nám v té době šířila ze západu.

Domnívám se, že takových, evangelíkům blízkým důrazů najdeme v díle Cyrila a Metoděje hned několik, i když tím netvrdím, že na ně česká nebo světová reformace navazovala vědomě. Jde spíš o to, že učitelé, které k nám tehdy poslali z Cařihradu, navazovali na stejné biblické podněty, které později vyzdvihla i reformace.

Na prvním místě jde nepochybně o bohoslužbu v národním jazyce. Zatímco ze západu k nám přicházelo křesťanství v podobě latinské liturgie, které rozumělo jen pár tehdejších vzdělanců, Konstantin k nám přinesl modlitby a Metoděj k nim později připojil i překlad Bible do jazyka, kterému rozuměli prostí lidé. Byl to nepochybně jazyk vznešenější než tehdejší lidová řeč a mnohá specifická slova musela být vytvořena nově. Zásadní rozdíl však byl v tom, že dosavadní latinské bohoslužby musely být většinou tehdejších lidí vnímány jako obřad, který se odehrává ve zvláštní, svaté řeči, a soustředili se proto víc na úkony, pohyby a gesta, případně na odříkávání naučených textů v cizím jazyce. Výmluvně o tom svědčí zjednodušení, kterým si lid přizpůsobil liturgickou odpověď *Kyrie eleison* na *Krleš*.

Bohoslužba v národním jazyce není jen kulturní počín, kterým se slovanský jazyk dostal mezi první živou evropskou řeč, která měla už tehdy svou vlastní literaturu a písmo. Jestliže se člověk může modlit k Bohu stejnou řečí, jakou mluví se svou ženou a dětmi, stává se pro něho i Bůh někým daleko bližším a důvěrnějším, než když k němu musí mluvit jazykem cizím a slovem naučeným.

Jednou jsem se setkal s člověkem, který se narodil na Moravě, pracoval u Bati a po válce se již nevrátil do komunisty ovládané vlasti a žil s českou manželkou za oceánem. Jako mladý muž se k žádné církvi nehlásil. Až ve své dospělosti v Kanadě uvěřil, dal se pokřtít a stal se přesvědčeným křesťanem. Po roce 1989 věnoval mnoho energie a peněz na šíření biblí v naší zemi. Když jsme se poprvé setkali, hovořil jsme samozřejmě česky a na jeho řeči nebylo téměř znát, že víc než třicet let nebyl ve své vlasti. Na závěr rozhovoru jsme

se chtěli společně pomodlit. V tu chvíli se zarazil a omluvil se, že se bude modlit anglicky, protože česky se modlit neumí! Dovedl k Bohu mluvit pouze tou řečí, ve které jako dospělý uvěřil.

Tím chci doložit, jak citlivou věcí je řeč, kterou se člověk modlí a v jaké k němu Pán Bůh mluví. Když přišli Cyril a Metoděj do naší země a lidé poznali, že Bůh, který k nim dosud přicházel v cizím jazyku, nyní mluví jejich vlastním jazykem, mohlo to v jejich srdcích způsobit podobné pohnutí, jako kdyby Bůh sestoupil z nebe na zem. Posvátná řeč, jakou byla pro židy hebrejšтина, pro východní církev řečtina a pro křesťanský západ latina, má jistě své přednosti. Spojuje roztržštěné, sjednocuje rozdělené, brání odstředivým silám, dává prožít pocit jednoty a sounáležitosti. Ale toho lze dosáhnout i jinými způsoby než jednotnou cizí řečí, kterou ovládá jen elita.

V modlitbě člověk vyjadřuje ty nejniternější pocity, úzkosti i naděje. Modlitba je pro mnohé jediná chvíle, kdy mohou a dovedou být pravdiví. Jestliže jim v tom brání jazyk, který neovládají, pak bude jejich myšlení a vyjadřování o nejdůležitějších věcech života v nebezpečí, že se stane povrchním, strojeným a cizím. Latinskému křesťanství bylo možné se pouze naučit. Slovanské evangelium bylo možné přijmout srdcem. Kristus, který mluvil jazykem, kterým mluvili lidé při práci a při jídle, přestal být jen nebeským soudcem, ale mohl se stát někým blízkým a současným.

Podobný důraz na bohoslužbu v národním jazyce provázel později i reformaci. Utravkivistická církev se od římské neodlišovala jen kalichem, ale mimo jiné i českou liturgií a českými písněmi. Tak jako Konstantin vytvořil nové písmo vhodné pro vyjádření slovanské řeči, Hus zjednodušil pravopis českého jazyka a zbavil ho zbytečných spřežek. Bratrské písemnictví vytvořilo na dlouhou dobu vzor českého pravopisu. Rozvoj domácí řeči a jazyka je společný reformaci i cyrilometodějské tradici. Obě v tom stály v odporu proti převládající tradici latinské a západní.

Příbuzná je i argumentace, kterou byl překlad do nového jazyka soluňskými teology obhajován. Na východě, kde dosud převládala řečtina, byla zachována tradice prvotní církve, která žádný jazyk nepreferovala a obracela se ke každému národu jeho vlastní řečí. Je známa liturgie koptská, syrská, arménská i gruzínská. Východní církev nespěla k jednotě a uniformitě. Symbolem jednoty zde byl císař, nikoli jednotná řeč.

Na území zaniklé západní římské říše byla sjednocujícím prvkem latina a římský biskup. Frankové se pokusili obnovit zašlou slávu i moc rozpadlé říše a latinská liturgie byla jedním z nástrojů, jak zašlou slávu římské říše upevnit a rozšířit.

Obhájci jednotné latinské liturgie se dovolávali toho, že na Ježíšově kříži byl nápis ve třech jazycích: hebrejsky, řecky a latinsky. Z toho dovozovali, že Boha lze chválit pouze v těchto třech jazycích a žádný jiný se k posvátné liturgii nehodí.

Obhájci slovanské liturgie naproti tomu argumentovali mnoha citáty ze Starého i Nového zákona, které hovoří o nových národech a jazycích, v kterých bude Hospodin chválen a oslavován. Připomínali i apoštola Pavla, který napsal,

že by raději řekl pět slov srozumitelně než tisíc slov v jazyku nesrozumitelném. Podobnou argumentaci z Písma používali k obhajobě svých důrazů i reformátoři.

Západní misionáři prosazovali současnou praxi, která byla výhodná pro politické snahy francké říše. Misionáři z východu proti nim argumentovali praxí staré církve, která žádný jazyk neprotežovala a obracela se ke všem národům bez rozdílu. Cílem cañhradské misie nebylo Moravu ovládnout, ale posloužit jejím obyvatelům k hlubšímu a trvalejšímu přijetí Boží záchrany. Jazyk zde byl nástrojem pomoci, nikoli moci.

Jiří Gruber (dokončení příště)

Obrázek: nákončí Velká Morava 9. stol.

EVANGELICKÉ KOSTELY

Rovečné

Na celé okolí Rovečného na Českomoravské vysočině, někdejšího Rovečina, měla vliv reformace podporovaná vrchností, a to pány z Pernštejna a později z Kunštátu. Za protireformace patřilo obyvatelstvo ke kunštátské římskokatolické faře, ale zůstávalo většinou evangelické. Rovečínští se ještě před vydáním tolerančního patentu podíleli sbírkou na deputaci olešnických do Vídně pro povolení náboženské svobody. Po vydání patentu se místní lidé přihlásili k reformovanému vyznání (v celém dnešním Brněnském seniorátu nevznikl ani jeden luterský sbor, jen mnohem později v Hraběticích z poválečných reemigrantů, většinou Slováků). Evangelíci si v Rovečném postavili v roce 1784 modlitebnu a zřídili hřbitov, ale sbor jim pro malý počet povolen nebyl, a tak se stali součástí prosetínského společenství.

Stálá snaha o osamostatnění byla kladně vyřízena 12. prosince 1812. Za prvního kazatele si zdejší evangelíci, kteří žili v mnoha obcích, povolali B. Kisse z Telecího roku 1813, za něj byla vystavěna škola a působil i jako senior brněnského okrsku; zemřel v roce 1844. Druhým kazatelem se stal Benjamin Flajšer (1845-1894), za jeho působení byla Olešnice filiálním sborem Rovečného, které se už dlouho chystalo na výstavbu kostela. Toto přání se vyplnilo až za faráře Františka Ilka (1894-1925), a to v letech 1897 a 1898. Je to novorenesanční stavba s pětibokým presbytářem, čtyřbokou věží a s centrální kazatelnou podle návrhu J. Schiera z Nového Města na Moravě za 20.000 zlatých. Po letech proběhla řada oprav, zavěšení nových zvonů,

v novější době pokrytí střechy novou plechovou krytinou a koupě vilky (po lékaři), kde je prostorná fara a sál ke sborovým účelům.

Po Ilkovi se faráři rychle střídali. Byli to J.A. Pellar (1928-1932), Emil Stehlík (1933-1937), Vilém Jelínek (1937-1947), J.A. Pavlinec (1948-1955), Josef Průša (1955-1960), Bohuslav Černík (1960-1965), farář a senior Mirko Nagy (1965-1979), krátce důchodce Jiří Širůček, Miroslav Erdinger (1981-1991), od r.1992 Miroslav Pfann a od 2005 zde působí Ondřej Ruml.

Připomeňme si i některé kurátory, a to F. Kadlece, Josefa Halvu, Dobromilu Bednářovou a nynějšího Adolfa Petra. Sbor má nyní dvě kazatelské stanice, v Bystrém a v Nyklovicích.

Jiří Novák

EVANGELICKÉ ŠKOLSTVÍ

Střední odborná škola sociální - EA v Náchodě

Evangelická akademie v Náchodě vznikla v roce 1991 z iniciativy několika nadšených lidí. Místní evangelický farář Jaromír Strádal začal vytvářet podmínky pro budoucí církevní školu s integrovaným programem pro slabozraké a nevidomé studenty. Tato ušlechtilá myšlenka integrovat postižené žáky mezi zdravé vznikla z již předcházející dlouhodobější zkušenosti spolupráce s nevidomými. Původní záměr školy byl připravit asistenty pro pomoc nemocným a postiženým.

Škola se však od založení začala měnit, rozrůstat a formovat, aby mohla nabídnout studium širšímu okruhu uchazečů. Ve škole se na počátku vyučoval tříletý obor Sociální a rodinná péče, ke kterému se později přidal obor čtyřletý maturitní pod názvem Sociální péče. Tento nakonec zůstal jako jediný. Děлил se na zaměření pečovatelské a vychovatelské.

Škola je od svého počátku otevřena všem uchazečům o studium bez ohledu na jejich náboženskou přesvědčení. Rozhodující pro přijetí je splnění podmínek přijímacího řízení. Akademie od svého počátku nabízí nejen vzdělání a výchovu k obecně platným zásadám civilizované společnosti, ale navíc ještě umožňuje svým studentům setkání s živým křesťanstvím.

Vývoj školy byl utvářen rozvojem v oblasti školství a sociální práce, ale také existenčními podmínkami, které byly mnohdy velmi těžké.

Vyučovaný obor sociální činnost se později rozdělil do dvou oborů: sociální činnost - sociální vychovatelské, v němž se žáci zaměřují na specifickou výchovnou a pedagogickou práci zaměřenou na potřebné občany; a obor sociální pečovatelské, v němž se žáci zaměřují na péči o nemocné a postižené.

Oběma oborům je pak společné, že se v nich žáci připravují na sociální práci v různých státních i nestátních sociálních, pedagogických, zdravotnických zařízeních či ve státní správě. Pro školu je stěžejní, aby její absolventi byli dobře odborně připraveni do praxe a aby jejich budoucí práce s klienty byla založena na hluboce lidském základu a byla prosycena milosrdenstvím.

Velkým existenčním problémem, který škola mnohokrát zažívala, byl nedostatek učeben. Můžeme říci, že od svého založení až do roku 2007 škola neměla vlastní budovu, která by odpovídala jejím potřebám. Za dobu své existence se musela vícekrát stěhovat a přežít i situaci, kdy se výuka provozovala ve dvou budovách, do nichž studenti i vyučující museli přecházet. Počátky školy jsou spjaty s původní budovou školky v ulici Smiřických. Poté se škola musela stěhovat a našla nové útočiště v budově současné polikliniky. Další stěhování bylo do budovy v Jiráskově ulici, kam se ovšem celá škola nevešla. Takže v Jiráskově ulici byly umístěny kanceláře a polovina tříd a další polovina se dále stěhovala, a to do budovy Magnetu, pak do budovy stavebního učiliště, poté do sokolovny. V létě 2007 se celá škola po páté přestěhovala do budovy dnešního působiště v městské budově na Kladské ulici. S úsilím získat pro školu odpovídající budovu je spjato Občanské sdružení pro podporu činnosti Evangelické akademie v Náchodě, které pod vedením Ing. Jiřího Hůlky vynaložilo veliké úsilí na záchranu budovy bývalého sirotčince, který měl být školní budovou. Bohužel tento záměr se nezdařil. Získané peníze, které na sirotčinec nebyly využity, občanské sdružení věnovalo škole na vybavení keramické dílny, která se v současnosti hojně využívá.

Během provozu školy se vystříдалo několik duchovních, kteří buď vyučovali základy křesťanství, nebo se se studenty pravidelně setkávali. Jako první ve škole působil sám její zakladatel farář Jaromír Strádal a dále pak hronovský farář Michal Kitta. Po nich následovali školní spirituálové, jako první byl Mgr. Radim Žárský a dále pak Mgr. Marie Medková, Mgr. Rut Brodská a v současnosti je to místní náhodský farář Mgr. Marek Bárta. Škola s náhodským sborem po celý rok spolupracuje. Jedná se o školní bohoslužby a společné akce, jako např. zpívání pod vánočním stromem, zpívání v Betánii (zařízení Diakonie), mikulášské besídky, či spolupráce s farním mateřským centrem.

Jako první ředitel školy působil pan Mgr. Tomáš Vašina. Po něm byla ředitelkou školy paní Mgr. Vlasta Stašková, která dodnes ve škole vyučuje.

Celkem školou prošlo více než 850 žáků a působilo v ní více než 50 pedagogů. Během celé doby činnosti školy se na ní vzdělávají i žáci s různými postiženími, což vyžaduje individuální přístup vyučujících i spolužáků, kteří se

tímto příznivě osobnostně rozvíjejí. Akademii doposud absolvovalo celkem 10 nevidomých žáků a 10 žáků s těžkým zrakovým postižením.

Důležitou součástí přípravy na budoucí uplatnění je kromě teorie zkušenost praktická. Tu žáci získávají každý týden, kdy vykonávají průběžné praxe v celkem 24 zařízeních. Pro výkon praxe souvislé navázala škola kontakt se 120 zařízeními, z čehož vyplývá, jak velký rozsah působnosti během svého vývoje v celé oblasti Náchodska škola zaujala.

Kromě vlastní vzdělávací činnosti škola pořádá i jiné aktivity, jako např. koncerty, výstavy, projektové dny, výchovně-vzdělávací akce, zábavné akce a podobně. Velkou oblibu má též pořádání plesů s tombolou, které mají svou tradici už od roku 1998. První byly pořádány v sokolovně, nyní propůjčuje město k tomuto účelu náchodské divadlo Beránek. Výtěžek z plesů či tombol je využíván k podpoře činnosti školy.

Studenti se rádi sdružují při různých zájmových činnostech. Při škole působil školní klub VOKO, jenž žákům nabízel mimoškolní vyžití. Žáci měli dvě hudební skupiny, Občasband a Ten Sing. V současnosti je ve škole sbor s hudebním doprovodem, který připravuje program pro různé příležitosti.

Škola v současnosti zapadá do celkového rámce 147 církevních škol a školských zařízení v ČR a mezi další školy Evangelické akademie, jejíž ředitelkou je paní Mgr. Martina Sklenářová a jež zřizuje Českobratrská církev evangelická. Škola je zapsána v rejstříku škol a školských zařízení MŠMT a v rejstříku Školských právnických osob.

Daniel Hanuš, ředitel školy

ZAUJALO NÁS

Nový ředitel Českého centra v Tel Avivu

Stal se jím světoběžník – Lukáš Příbyl. Má 39 let a studoval politologii, historii a filozofii ve Spojených státech, Izraeli, Maďarsku a Švédsku. Z jeho cest posléze vznikl převratný projekt, čtyřdílná dokumentární série „Zapomenuté transporty“ - Forgotten Transports, jak zní titul v angličtině. Vyšly kompletně i na DVD, získaly Českého lva a doslova obletěly svět. Osobně je například ocenil spisovatel Elie Wiesel, nositel Nobelovy ceny.

Čtveřici napínavých dokumentů o způsobech přežití v nacistických lágrech však považuje Lukáš Příbyl za uzavřenou pracovní kapitolu. Hrstku zbylých pamětníků hledal deset let ve dvaceti zemích a na pěti kontinentech; teď se rozhodl „pohnout se dál“. Přeneseně i doslova - právě má za sebou první měsíc čtyřletého pracovního pobytu v Izraeli.

z přílohy Lidových novin Esprit 3.4.2013 vybrala Eva Šimková

..

Z Ghany do Holandska – příběh o hledání identity

Pro ty, kteří si libují v krátkých a přímočarých příbězích, bude kniha Černoch s bílým srdcem z nakladatelství Vakát výzvou. Mistrovské spojení pečlivé práce, dobových reálií a filozofických otázek. Je možné chtít, aby černá byla bílou?

Kniha Černoch s bílým srdcem vznikala dlouhých deset let. Její autor, v té době herec, dnes však jeden z nejpopulárnějších nizozemských spisovatelů, Artur Japin, se v polovině osmdesátých let potkal s dávným přítelem, který se právě vrátil z Ghany. Tehdy poprvé Japin uslyšel podivuhodný příběh dvou princů, Kwasi a Kwame a jeho bratrance Kwameho Poku, kteří byli ve třicátých letech 19. století odvezeni z Afriky do Holandska, aby zde získali vzdělání. Od té doby nedaly Japinovi osudy těchto malých Vyvolených z Ašantské říše nikdy spát. O jejich osudech se rozhodl napsat novelu. Z původně plánované několikaměsíční práce se stala jeho posedlost. Když nakonec svoji obsáhlou práci v roce 1997 dokončil, setkal se jeho historický román s nadšením čtenářů i s uznáním kritiky a získal řadu prestižních literárních cen. Nyní se tento tajemný příběh díky nakladatelství Vakát dostává i k českému čtenáři.

Otevírá se tak dojemný osud dvou černošských přátel, kteří na přání svých královských rodičů a jako důsledek tehdejšího obchodování s lidmi v Kumasi a na Zlatonosném pobřeží opouštějí v dubnu 1937 zem, v níž se narodili, aby se vydali do Evropy, získali vzdělání a pomohli tak svému lidu. Kwasi i Kwame se rozhodnou bojovat se svojí vykořeněností každý jinak. Zatímco ten první stráví celý svůj život snahou co nejvíce splynout s novým prostředím, druhý se rozhodne vzdorovat a zůstat alespoň srdcem u svého kmene. Z obou chlapců se stanou vzdělání mladí muži, kteří získají postavení v nejvyšších kruzích. Žijí v přízni a ochraně královské rodiny – zejména jejich vrstevnice princezny Žofie, dcery Anny Pavlovny a Viléma II. Oranžského.

Osudy obou se záhy rozdělují. Kwame se nechává naverbovat do holandské armády, přijíždí zpátky do Afriky, aby se mohl vrátit tam, kde před více než deseti lety s pláčem zanechal svou duši. Zděšen z toho, že si již nematuje místní jazyk Twi a že již nedokáže překonat onu propast, která se vytvořila mezi ním a jeho kmenem, zůstává v Elmině a žádá ašantského krále o smilování a umožnění shledání se s jeho lidmi, o návrat domů. Po třech letech zoufalého čekání a po desítkách tesklivých dopisů, které posílá svému milému Kwasi, si 22. února 1850 obleče slavnostní ašantský šat, který si sám utkal, a ve své ložnici se zastřelí. Z Kwasiho se mezitím stane důlní inženýr a později si v Indonésii zakládá vlastní kávovou plantáž. Po celý svůj život se úpěnlivě snaží sžít s novou kulturou a se zařatými zuby se nechává den co den ponižovat s nadějí, že v očích domorodců snad jednou přece jen „zbělá“. I navzdory tomu všemu umírá – o více než padesát let později než jeho drahý Kwame – s poznáním, že barva jeho kůže mu den co den bez smilování „předurčovala“ všechny jeho kroky.

Jedno se Černochovi s bílým srdcem nemůže upřít. Je to umění chytře spojit poutavý příběh a dobové reálie. Artur Japin svým precizním drobnohledem totiž

vykreslil nejen život obou princů, ale i tehdejší dobu, holandskou i ašantskou kulturu a společensko-politické ovzduší 19. století. Podařilo se mu tak nezůstat v zajetí jednoho příběhu, ale na čtyřech stech stránkách nabídnout skutečně komplexní mnohový obraz, v němž vystupují desítky známých jmen, které dějem jen nazdařbůh neprocházejí, ale smysluplně doplňují složitou mozaiku vztahů. Tato ukázka dobře odvedeného řemesla si tak vynucuje pečlivou pozornost a náročného čtenáře, který bude dál pátrat po osudech zmíněných postav. Styl, který Japin zvolil, a to mísení průběhu sklonku Kwasiho života a zároveň retrospektivních vzpomínek a dopisů, nutí k přečtení knihy v krátkém čase. Jen tak totiž čtenář nezapomene, kde přesně se v časové ose nachází. Odměnou mu bude téměř až magické vtažení do děje.

Iva Černá

BUDE

Kavárnička v květnu

1. a 8.5. jsou státní svátky – kavárnička se nekoná
15. 5. Pokračujeme v cestě po Irsku – promítá bratr Jan Franců
22. 5. Hrají studenti konzervatoře
29. 5. Bratr farář Jan Pokorný nám vypráví

Program Brněnské muzejní noci - sobota 18. května

Červený kostel

VÝSTAVA: Brněnští starostové v letech 1850-1918

- Ukázky kalichů, starých Biblí a modelů kostelů
- Prohlídka kostela a křestní kaple
- Nabídka výrobků střediska Diakonie ČCE
- Možnost v klidu posedět, poslouchat hudbu a povzbuzující slovo
 - 18.30, 19.20 Komorní koncert
 - 20:00, 21:00 Pěvecký sbor Cantate Domino
 - 18:30, 21:30 Červený kostel - historie a současnost (audiovizuální pásmo)
 - 19:30, 20:30, 22:30 K čemu je dobrá církev? očima mladé generace (audiovizuální pásmo)
 - 22.00, 23.00 Varhanní koncert
 - 23.30 Bohoslužba pro nevěřící

Program Noci kostelů - pátek 24. května

Brno - Husovice

- 18:00 - 18:30 **Zvěstování evangelia** - úvodní slovo vikáře Filipa Ženatého
- 18:00 - 21:15 **Z tvorby husovických evangelíků** - Výstava na farním dvorku
- 19:00 - 19:50 **Tůdle a Nůdle aneb Večerníček na dobrou noc** představení divadla Facka
- 20:00 - 20:20 **Zpívání ze zpěvníku Svítá** - písničky s kytarou a houslemi
- 20:30 - 20:45 **Dříve a dnes** - o minulosti a současnosti sboru
- 21:00 - 22:10 **Oni aneb Touha překročit** - představení divadla Facka
- 22:30 - 23:30 **Společenství naděje** - obrázky ze života sboru
- 23:45 - 24:00 **Modlitba a požehnání** - Filip Ženatý

BRNO I

Betlémský kostel

- 18:00 - 18:30 **Varhanní koncert**
- 18:30 - 19:00 Představuje se skautský evangelický oddíl
- 19:00 - 19:30 **Varhanní koncert**
- 19:30 - 20:00 **Betlémský kostel – historie a současnost** (audiovizuální pásmo)
- 20:00 - 20:30 **Představuje se skautský evangelický oddíl**
- 20:30 - 21:00 **Betlémský kostel – historie a současnost** (audiovizuální pásmo)
- 21:00 - 21:30 **Noční smyčky - hudební produkce CB Betanie**
- 21:30 - 22:00 Volná prohlídka kostela
- 22:00 - 22:30 **Noční smyčky - hudební produkce CB Betanie**
- 22:30 - 23:00 **Volná prohlídka kostela**
- 23:00 - 23:30 **Varhanní koncert**
- 18:00 - 18:30 **Trombónový kvartet**
- 18:30 - 19:00 **Červený kostel – historie a současnost** (audiovizuální pásmo)
- 19:00 - 19:30 **Trombónový kvartet**
- 19:30 - 20:00 **K čemu je dobrá církev? – očima mladé generace** (audiovizuální pásmo)
- 20:00 - 20:30 **Vachův sbor moravských učitelek** (B. Martinů – Trojhlasé písně posvátné)

20:30 - 21:00	K čemu je dobrá církev? – očima mladé generace (audiovizuální pásmo)
21:00 - 21:30	Vachův sbor moravských učitelk (B. Martinů – Trojhlasé písně posvátné)
21:30 - 22:00	Červený kostel – historie a současnost (audiovizuální pásmo)
22:00 - 22:30	Varhanní koncert
22:30 - 23:00	K čemu je dobrá církev? – očima mladé generace (audiovizuální pásmo)
23:00 - 23:30	Varhanní koncert
23:30 - 24:00	Půlnoční bohoslužba

Výstava: Brněnští starostové v letech 1850-1918

- Prohlídka kostela a křestní kaple
- Výstava starých Biblí, kalichů a modelů kostelů
- Nabídka výrobků střediska Diakonie ČCE (nabídka sponzorských vín)

BRNO II

Představujeme se aneb co o nás (možná ještě) nevíte

Informace o Blahoslavově domě, evangelické církvi a Diakonii ČCE - nabídneme rozhovor, unaveným poutníkům studené i teplé nápoje, drobné občerstvení, dobročinné palačinky a výrobky brněnské Diakonie.

16:30 - 17:00	Kde má své místo temnota? - Tvořivá dílna pro děti (i dospělé) aneb hra se světlem a tmou. Fotogramy
17:00 - 17:45	O strašlivých pirátských myšácích - Pohádka s dobrým koncem pro děti školní i předškolní. Hraje Vladimír Hauser, herec divadla Husa na provázku.
17:00 - 22:00	Dobročinné palačinky - Na podporu činnosti Diakonie ČCE v Brně provoníme vzduch pravými francouzskými palačinkami, zahřejí nejen v žaludku, ale i u srdce)
17:45 - 17:55	Nepál... po střeše světa - Vernisáž prodejní výstavy fotografií Šimona Athaje Řeřuchy. Fotografie budou k vidění po (téměř) celý večer.
17:55 - 18:00	Trubky, trouby, ... šofary! - Zvony bohužel nemáme. Ke zvonění těch sousedsko-bratrských se připojíme vytrubováním na rozličné dechové a žesťové nástroje.
18:00 - 18:30	Zatracený duše hádka s tělem - Barokní poezie. Hrají: Poutník-Vladimír Hauser, Duše-Gabriela Štefanová, Tělo-Michal Bumbálek, Čert-Filip Teller, hudební doprovod-Martin Jakubíček. Hudba-Miloš Štědroň, režie-Eva Tálská.

- 18:30 - 18:45 **Ztišení na začátku večera**
Biblické čtení, zamyšlení, modlitba (Saša Hauserová)
- 18:45 - 19:15 **Dětský sbor Brno** - Pod vedením Valerie Maťašové - Černohlávkové vystoupí koncertní skupina dětí od 8 do 18 let, a to ve třech pásmech: nejmladší skupina 8 - 12 let, starší skupina 13 - 18 let, koncertní sbor společně.
- 19:20 - 19:30 **Diakonie ČCE v Brně** - informace o činnosti, záměrech a cílech evangelické Diakonie v Brně
- 19:30 - 20:00 **Duo „varhany + klavír“**
Hana + Iva Bartošovy hrají skladby J. S. Bacha, J. Blanco, R. Lowry a J. DeVeeDixon (spirituály a jiné)
- 20:00 - 20:30 **KoraJungleJazz (poprvé)** - Západoafrická harfa kora spolu s kytarou vytvářejí pestrou směs spojující prvky hudby tradiční a současné. Hrají Jiří Bouda a Pavel Šmíd.
- 20:30 - 21:00 **Body percussion** - hra na tělo
Netradiční hudební dílna pod vedením Elišky Vintrové.
- 21:00 - 21:30 **KoraJungleJazz (podruhé)** - Západoafrická harfa kora spolu s kytarou vytvářejí pestrou směs spojující prvky hudby tradiční a současné. Hrají Jiří Bouda a Pavel Šmíd.
- 21:30 - 22:00 **Varhanní koncert**
Sólové vystoupení Hany Bartošové s programem J. S. Bacha, B. Marcello, V. Bellini, B. Martinů, J. DeVeeDixon aj.
- 22:00 - 22:30 **Komorní sbor Glyg**
Vystoupení nedávno vzniklého komorního uskupení starších zpěváků Dětského sboru Brno.
- 22:35 - 23:00 **koncert kapely Zapoj se do zásuvky** - Koncert, ke kterému se můžete zpěvem přidat! Zapoj se do zásuvky zahraje ve složení obohaceném o příležitostné hosty. Stálí členové: Bětka Slámová - kytara, zpěv; Ady Lokajová - kytara, zpěv; Filip Osvald - kytara; Dan Polanský - baskytara, klávesy
- 23:15 - 23:45 **Cyril a Metoděj v obrazech**
Věrozvěsti očima známých i méně známých umělců. Ztišení při projekci doprovodí varhanní hudba v podání Marty Jílkové.
- 23:45 - 00:00 **Ztišení na sklonku večera Biblické čtení, zamyšlení, modlitba; slovo:** Saša Hauserová, varhanní zakončení: Martina Jílková. V případě přejného počasí meditace se světly na farním dvoře.

BRNO-ŽIDENICE

Hledání světla - výstava fotografií Karla Maráze

- 18:00 - 19:00 **Vy jste světlo světa** – vyrábění lampionů s dětmi
19:00 - 19:15 **Biblický večerníček pro děti**
19:15 - 19:45 **Zpíváme písničky ze Svítá**
20:00 - 20:30 **Varhanní hudba**
20:30 - 21:00 **Zpívá Židenické ChraPoT** - Chrámové pomocné těleso
21:00 - 21:30 **Hledání světla** - vernisáž fotografií Karla Maráze.
21:30 - 23:00 **Slavnost světla** Modlitby a zpěvy Taizé

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1. 5.	Pavel Baše	73 let
1. 5.	Libuše Burgetová	82 let
1. 5.	Hana Dejmková	30 let
2. 5.	Josef Boháček	73 let
3. 5.	Slavomír Meissner	40 let
3. 5.	Pavel Paseka	77 let
7. 5.	Petr Kloc	30 let
8. 5.	Vlasta Dvořáková	77 let
10. 5.	Alois Janíček	72 let
10. 5.	Vladislav Klíma	92 let
10. 5.	Jiří Šimurda	76 let
11. 5.	Marie Klímová	82 let
11. 5.	Petr Ondrášek	40 let
12. 5.	Květuše Bednářová	89 let
14. 5.	Oldřich Krejčí	82 let
14. 5.	Pavel Kučera	71 let
14. 5.	Jiřina Švarcová	84 let
15. 5.	Pavel Matoulek	85 let
15. 5.	Vladimír Sklenář	88 let
17. 5.	Emilie Továrková	88 let
18. 5.	Iva Novotná	50 let
22. 5.	Petr Weiss	40 let
23. 5.	Emílie Pavlasová	97 let
23. 5.	Jan Soběslavský	60 let
24. 5.	Jarmila Bartáková	71 let
25. 5.	Ludmila Výšková	85 let
26. 5.	Jaromír Kožoušek	86 let
26. 5.	Jan Matocha	76 let

Brno II

4. 5.	Věra Haneflová	78 let
5. 5.	Zdeněk Klusák	85 let
7. 5.	Pavel Just	70 let
8. 5.	Eva Pilátová	80 let
9. 5.	Miroslava Doleželová	60 let
10. 5.	Emilie Zounková	93 let
10. 5.	Vlasta Kuklová	84 let
10. 5.	Zdeněk Kolář	70 let
13. 5.	Jitka Gottvaldová	60 let
16. 5.	Ervín Fussganger	72 let
19. 5.	Yveta Melicharová	50 let
22. 5.	Marcela Zemánková	72 let
24. 5.	Milena Svitavská	90 let
25. 5.	Bohumír Popelář	76 let
25. 5.	David Dostál	40 let
26. 5.	Dagmar Lipáková	83 let
27. 5.	Vlasta Havlínová	74 let
30. 5.	Jiří Farský	78 let

Pokřtěn byl:

- 21.4. Tobiáš Fikejs, nar. 2012

Rozloučili jsme se:

- 12.4. Jiří Staněk, nar. 1922

26. 5.	Jan Weigel	70 let
27. 5.	Blahoslav Dobeš	78 let
29. 5.	Jarmila Baxantová	88 let
29. 5.	Olga Hanzlová	75 let
30. 5.	Františka Elederová	96 let
30. 5.	Rut Hanáková	73 let
30. 5.	Martin Musil	20 let

Pokřtěni byli:

3. 3. Aneta Prachařová, nar. 2012
 14. 4. Jan Sypták, nar. 2013

Oddáni byli:

6. 4. Martina Kadlíčková a Radek Kadlíček

Rozloučili jsme se:

22. 3. Josef Švanda, nar. 1924
 16. 4. Věra Paseková, nar. 1942

DÍKY A PROSBY

Hospodine, Pane náš!

Mysleli jsme si, že víme, co nám schází. Trocha štěstí, peněz, úspěchů a slávy. Milující žena, úsměv dítěte, pevné zdraví, dobrá práce, radost z vnoučat. Ale i kdybychom měli všechno, nač si vzpomeneme, pořád nám bude chybět to nejdůležitější. Jistota, že to všechno má smysl. Naděje, že to všechno neskončí naší smrtí.

V přírodě se všechno jen střídá a vrací. To, co na jaře s takovou slávou vyklíčí, na podzim zase usychá. A to se opakuje stále dokola. Jak můžeme vědět, že náš život je něčím víc než listem na platanu? Kde bereme jistotu, že jsme důležitější než včelka, která vylétá z úlu?

A přece věříme, že se stalo něco, co nás pozdvihlo z naší bezvýznamnosti. Setkali jsme se s Tvou láskou a pomocí. Zaslechli jsme tvůj hlas života a naděje. Poznali jsme Ježíše Krista, kterého jsi poslal na svět jako svého Syna.

Děkujeme Ti za všechno, co pro nás učinil. Stále však nechápeme, proč musel nakonec zemřít jako zločinec na kříži. Přitom právě kříž, který na sebe dobrovolně vzal, nás ujišťuje, jakou má náš život cenu. A to nám dává naději, že naše každodenní snažení nemusí být marné a zbytečné. Jestliže za nás tvůj Syn položil život, pak mu na nás záleží víc, než si dovedeme představit. Dej Pane, ať z této jistoty dovedeme žít a čerpat sílu.

Úvodní modlitba z Květné neděle ve sboru Brno I

Brno I

Dubnové staršovstvo nejprve hodnotilo předchozí sborové akce. Radost jsme měli ze všech velikonočních shromáždění i prvních letošních nešpor. Se zájmem se setkala také beseda o soběstačnosti církve, která se konala v rámci biblické hodiny. Domlouvali jsme organizaci nejbližších sborových setkání a jarní úklid kostela. Přihlášení účastníci prázdninového běhu na Blažkově se sejdou 26. května po bohoslužbách. Byla podána žádost na JMK o dotaci na opravu varhan. Staršovstvo se rozhodlo, že ještě před prázdninami zahájí rozhovor o budoucím druhém faráři našeho sboru, který by mohl nastoupit na podzim roku 2015. Bratr farář informoval o žádostech o křest dospělých, který se uskuteční 5. května v Červeném kostele. V neděli 16. června nás čeká celocírkevní shromáždění k 40. výročí leunberské konkordie, kterého se zúčastní nejvyšší představitelé několika církví a které bude třeba organizačně zajistit a připravit. Samostatně se schází stavební komise, která koordinuje druhou etapu kanalizace a plynové přípojky v areálu na Pellicově.

Jiří Gruber

Brno II

Po zahájení pravidelné porady staršovstva poděkovali oba faráři presbyterům za jejich službu při velikonočních službách Božích, mimo jiné za pomoc při pečlivé přípravě bohoslužeb z velikonoční neděle, které byly přenášeny Českým rozhlasem. Vedle pravidelných zpráv jsme slyšeli příspěvek sestry Evy Kazdové o práci celocírkevního odboru pro životní prostředí, do níž se zapojila, a její náměty, které odsud pro sborovou práci vyplývají. Zpráva o středisku Blažkov staršovstvu připomněla, že je třeba hledat další zástupce sboru pro střediskové kuratorium.

Martin Horák

Brno-Židenice

Po pravidelné kontrole úkolů se bratr kurátor vrátil k výročnímu sborovému shromáždění a k podnětům, jež z něho pro staršovstvo vzešly. Ocenil mimo jiné, že nově své krátké zprávy přednesli i zástupci mládeže, třicátníků, dále zástupci pravidelného setkávání Taizé a zástupkyně Nadačního fondu Ester, který je naším sborem finančně podporován. — V přípravě sborového programu na nejbližší měsíce byla věnována pozornost zvláště tradiční Noci kostelů (24. 5.) a každoroční červnové sborové neděli (23. 6.) — Staršovstvo vzalo na vědomí rezignaci sborové pokladní O. Sklenářové, jíž patří dík a uznání za její dlouholetou práci ve sboru; službu se uvolila převzít sestra K. Plevová.

Libor Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

17:00 dětský klub

17:00 příprava ke křtu

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 2. a 16.5.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

17:00 třicátníci 26.5.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.5.

18.30 příprava nedělní

školy 6.5

18.30 konfirmační pro

dospělé 27.5.

Úterý:

13:00 Diakonie 14.a 28.5.

19.30 setkání střední

generace

Středa:

18:00 biblická hodina

15.a 29.5.

19:30 mládež 15.a 29.5.

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí

17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka

4. a 18.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 11.4.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 14.4.

Brno – Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti

17:30 předkonfirmační
setkávání

19:00 DŽES – Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

17:00 biblická hodina
pro děti v Blansku

19:00 biblická hodina
v Blansku

19:30 staršovstvo 10.4.

19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 17.4.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže

19:00 biblická hodina

Pátek:

19:00 setkání sboru:
19.4. Regina Slámová –
Hospicové hnutí

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a
čaje v modlitebně

18:30 pěvecký sbor
Chrapot

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice****5.5 5. neděle po Velikonocích**

BK Jiří Gruber
 ČK Jiří Gruber
křestní neděle
 Rch Jiří Šimsa
 ČK 19:30 nešpory

BD Martin Horák
 Kuř Saša Hauserová
 Tiš 13:45 Saša Hauserová

Hu Filip Ženatý, rodinné
 ČK 19:30 nešpory
 Olga Tydlitátová

Žd Pavel Kašpar
 Bl Pavel Kašpar

9.5. Nanebevstoupení Páně

Opl 17:00 Jiří Gruber

společně s Brno I

Pavel Kašpar + mládež

12.5. 6. neděle po Velikonocích

BK Jiří Gruber
 ČK Jiří Gruber, *křest*

BD Jaroslav Vítek
 Tiš 10:30 Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Marta Židková
 Bl Marta Židková

19.5. Neděle svatodušní

BK Olga Tydlitátová, VP
 ČK Olga Tydlitátová, VP
 Rch Olga Tydlitátová, VP

BD Saša Hauserová, VP
 Tiš 10:30 M. Horák, VP

Hu Štěpán Hájek, VP,
Dvorek
 Ma Štěpán Hájek, VP

Žd Pavel Kašpar, VP
 Bl Pavel Kašpar, VP

20.5. Pondělí svatodušní

společně s Brno II

BD 19:00 host
Cantate Domino

25.5. Neděle svaté Trojice

BK Jiří Gruber
 ČK Jiří Gruber

BD Martin Horák
 Tiš 10:30 Saša Hauserová

Hu Filip Ženatý

Žd Marta Židková
 Bl Jan Asszonyi

2.6. 1. neděle po Trojici

BK Olga Tydlitátová
 ČK Olga Tydlitátová, *křest*
 Rch Olga Tydlitátová

BD Saša Hauserová
 Kuř Martin Horák
 Tiš 13:45 Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar
 Bl Pavel Kašpar

BK: Betlémský kostel v 8:30
 ČK: Červený kostel v 10:00
 Rch: Rychmanov v 14:15
 Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00
 Kuř: Kuřim v 10:00
 Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
 Ma: Maloměřice, Borky 7
 DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
 Bl: Blansko v 14:00